

Pranas Bielevičius:

Labai svarbu suprasti, kad kiekvieno mūsų siela yra vertinga. Gerai kai studijuojame Raštą, gilinamės į Dievo Žodžio tiesas. Biblijoje pasakyta, kad tikėjimas atsiranda iš Dievo Žodžio klausymo. Mes, lietuviai, galime tą žodį pavartoti kaip „girdėti ir vykdyti“. Mūsų tikėjimas bus tuomet, kai mes skaitome Dievo Žodį, jį girdime ir imame praktikuoti.

Romiečiams 4,16-17: *„Taigi paveldėjimas priklauso nuo tikėjimo, kad būtų iš malonės ir pažadas būtų tikras visiems palikuonims, ne tik tiems, kurie remiasi įstatymu, bet ir tiems, kurie turi tikėjimą Abraomo, kuris yra mūsų visų tėvas, kaip parašyta:*

„Aš padariau tave daugelio tautų tėvu“; - tėvas prieš Dievą, kuriuo jis tikėjo, kuris atgaivina mirusius ir tai, ko nėra, vadina taip, lyg būtų“.

Čia kalbama apie Abraomą. Viskas, kas parašyta Dievo Žodyje, yra labai svarbu. Bet mes turime suprasti, kuo skiriasi viltis nuo tikėjimo. Tikėjimas visada yra susijęs su dabartimi. Viltis yra susijusi su ateitimi. Ir Dievas nenori, kad mes gyventume vien tik ateitimi. Ateitis yra nuostabus dalykas. Rašte apie tai daug kalbama, bet Jis nori, kad mes tikėtume tuo, ką Dievas dabar mums yra davęs. 17 eil. pabaigoje yra aiškiai pasakoma, kas yra tikėjimas. Abraomas patikėjo Dievu, patikėjo tuo, ką Jis pasakė. Čia parašyta: „...ir tai, ko nėra, vadina taip, lyg būtų.“ Regimu pavidalu to dar nebuvo, bet Dievas jau buvo priėmęs sprendimą. Abraomas patikėjo tuo Dievo sprendimu.

Mes kartais nevertiname kitų žmonių. Svarbu nepykti ant kitų, nemenkinti jų, turėti troškimą paskelbti jiems Evangeliją. Mes kartais užmirštame tą brangią vertę, kurią turi siela.

„Evangelijos pagal Luką“ 15 skyrius daug apie tai kalba. Mes paskaitysime: Luko 15,8-10: *„Arba kuri moteris, turėdama dešimtį drachmų ir vieną pametusi, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir rūpestingai neieško, kol suranda? Radusi susivadina drauges bei kaimynes ir sako: „Džiaukitės su manimi, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi“. Sakau jums, šitaip džiaugiasi Dievo angelai dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio*“.

Mes kartais užmirštame, kokia brangi Dievui yra kiekvieno žmogaus siela. Mūsų priešas velnias puikiai žino kiekvienos sielos vertę. Jis stengiasi kiekvieną vesti paskui save. Ar galime įvertinti

žmogaus sielą? Ne. **Ji niekada nedingsta**. Kada tai suvokiame, imame kitaip žiūrėti į kitų žmonių poreikį – asmeniškai atrasti Dievą. Velnias tai žino. Jis negaili jokių resursų tam, kad užvaldyti kiekvieną žmogų ir nuvesti nuo Dievo, nes sielos vertė nesikeičia: dabar ir po mirties **ji yra labai brangi**, ji niekur nedingsta.

Didysis rusų karvedys Suvorovas savo gyvenimo pabaigoje pasakė tokius žodžius: „Ilgą laiką galvojau apie garbę ir siekiau garbės. Ir visa tai buvo mano sielos svajonė, tačiau tai yra visiškai bevertis dalykas be Dievo ramybės, kurią galima rasti prie Dievo sosto.“ Volteras prieš mirtį prašė savo gydytojo dar pusmečiui pratęsti jo gyvenimą. Dažnai žmogus suvokia savo sielos vertę prieš pat mirtį.

Labai gaila, kad šiandieninis pasaulis stengiasi įvairiais būdais pakeisti žmogaus sielos būklę Dievo atžvilgiu. Girdime įvairius mokymus, įvairias filosofijas. Mes kartais net nepastebime, kaip žmonės kenčia. Dažnai pamirštame, kas mes patys buvome be Kristaus. Dar ir dabar nuodėmės padaro didelę žalą mūsų gyvenime. Norime, kad žmonės pasikeistų, bet nėra geresnio būdo, kaip pakeisti žmogaus širdį, nei jo asmeninis susitaikymas su Dievu. Mes nieko geriau negalime žmogui padaryti šiame pasaulyje, kaip tik paskelbti Evangeliją. Tai yra neįkainuojama. Dėl ko taip svarbu kiekvienam žmogui susitaikyti su Dievu? Nes kiekvienas yra nusidėjęs.

Kartais mes tai užmirštame, kada smerkiame jų elgesį, piktinamės jų veiksmais. Mes užmirštame, kad tie žmonės yra nuodėmės vergai. Gailestis atsiranda tada, kada mes įvertiname save. Dažnai klausdavau savęs: „Iš kur atsiranda tikinčiojo žiaurumas kito asmens atžvilgiu?“ Nes jis iškreiptai supranta savo padėtį Dievo akyse. Mes užmirštame, kad tiek už mus, tiek ir už bet kurį kitą žmogų yra sumokėta brangi kaina – Kristus paaukojo savo gyvybę. Dievas nepašaukė mus teisti ar smerkti pasaulį, bet pašaukė skelbti atgailą, skelbti sugrįžimą pas Dievą. Noriu jus paraginti ir padrašinti paklausti savęs, pažvelgti į savo širdį: „Ką galvojate?“

Kartais mes galvojame, kad yra svarbu ateiti į bažnyčią, giedoti, daryti gerus darbus, bet visus juos pranoksta Evangelijos skelbimas, nes žmogaus siela yra neįkainuojama. Pats baisiausias dalykas – žmogus gali net nesuvokti, jog jis yra nuodėmės vergas. Buvo laikas, kai ir mes to nesuvokėme, kol Viešpats nepasibeldė į mūsų širdis ir nesuteikė galimybės ateiti prie Jo. Ar ne taip? Kas galvodavo apie nuodėmę, kad tai yra blogas dalykas, jei ta nuodėmė mums patiko? Apie kai kuriuos dalykus mums būtų gėda net ir pasakoti. Ir apaštalas Paulius sako, kad apie kai kuriuos dalykus bažnyčioje net nedera kalbėti: „Patarlių knygoje“ yra pasakyta, kad kvailys juokiasi iš nuodėmės. Ką gi padarysi.

Kai mes dalijamės Evangelijos žinia, turime suvokti, kad ne visų žmonių nuodėmės yra matomos. Yra nuodėmių, kurios slypi giliai širdyje. Tokios nuodėmės žmogui daugiausia žalos padaro. Ateina diena, kai tos slaptos nuodėmės iškyla į paviršių. Tai matosi iš poelgių, žodžių, veiksmų. Vėliau tai tampa įpročiu arba vergyste. Baisiausia, kas įvyksta žmogaus gyvenime, kad vietoje atgailos jis ieško įvairių pasiteisinimų. Kodėl? Nes jis negali įveikti nuodėmės. Nesmerkime vieni kitų. Nebūkime žmonių teisėjais. Gal asmuo nori atsisakyti kažkokios nuodėmės, bet jam nesiseka.

Ateis tokia diena, kai į mūsų bažnyčią ateis žmonės, kurie bus nesiprausę, smirdės, bet jie norės išgirsti Evangelijos žinią. Ar mes būsimė pasiruošę juos priimti? Skačiau apie vieną Rusijos baptistų sąjungos vadovą, kuris pasitraukė iš vietinės bažnyčios. Savo atsistatydinimo laiške jis parašė, kad šioje bažnyčioje susirenka prastuomenė. O ką kalbėjo Jėzus? Mato 11,25-26: „*Anuo metu Jėzus kalbėjo: „Aš šlovinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes tau taip patiko*“.

„Todėl Dievas ir nori, kad mes suvoktume kiekvieno žmogaus sielos vertę. Nuo to priklauso, ar mes teisingai tikėsime. Evangelijos skelbimas nėra automatiškai atliekamas darbas: „Dievas liepė, tai aš ir darau.“ Ateis diena, kai to nebepajėgsime daryti. Ne visi gali masėms viešai skelbti Evangeliją. Tai priklauso nuo žmogaus charakterio, temperamento, bet mes Ją galime skelbti savo namiškiams, kaimynams. Galime jiems skelbti Evangeliją savo elgesiu, suvokdami didelę atsakomybę pristatyti ne save, bet Kristų. Kai mes padarome klaidų, turime suvokti, kad net ir po to, kai susitaikėme su Dievu, kartais nusidedame. Pripažinkime tai. Dievas duoda jėgų įveikti tą nuodėmę.

Tam, kad nutrauktume nuodėmės vergystę, mes turime ateiti pas Dievą. Kito kelio nėra. Tą patį turime daryti ir būdami krikščionys. Kartais mes mąstome, kad esame šaunūs ir turime galią atsispirti nuodėmei, bet ta nuodėmė ima ir mus apgauna. Tuomet, kaip ir tą dieną, kai atėjome prie Kristaus, reikia nusižeminti ir maldauti: „Dieve, man reikia Tavo pagalbos“. Kartais reikia, kad kiti už mus melstųsi. Apie tai skaitome „Jokūbo laiško“ 5 skyriuje. Biblijoje parašyta, kad tuos žmones, kurie maištauja prieš Dievą, Dievas prakeikia iki ketvirtos kartos.

Mokslininkai, kurie nėra tikintys, įrodė, kad Dievas nemeluoja. Jie palygino žmonių, įpuolusių į alkoholio vartojimo nuodėmę, keturių kartų sveikatą. Tokios pačios ir kitų nuodėmių pasekmės. Alkoholikų palikuonių bėdos: pirma karta – labai nervingi, jautrūs ir morališkai einantys į nuosmukį; antra karta – polinkis į apopleksiją, sunki neurozė, atsiranda stipri priklausomybė; trečia karta – psichiniai sutrikimai, savižudybės, protinis atsilikimas; ketvirta karta – įgimtas silpnaprotiškumas, išorinis bjaurumas, vystymosi sutrikimai, išsigimimai. Negalvokime, jog nuodėmė yra linksmas ir gražus dalykas. Bet mes visada turime išeitį – susitaikyti su gyvuoju Dievu per Jo Sūnaus auką. Mes turime visą laiką trokšti dalintis su kitais Evangelijos žinia arba

melstis už tuos, kurie tai daryti sugeba, kai žmonės ateina į renginius. Patys turime prašyti Dievo, kad Jis mus išmokytų pasidalinti Evangelija, nes tai yra labai svarbu.

Mano gyvenime buvo momentų, gal ir jūsų gyvenime taip buvo, kai sakiau: „Nuo šios dienos darysiu taip ir taip.“ Bet iš tikrųjų niekas nepasikeitė, nes pradžioje nuodėmė yra lyg geras draugas, o vėliau tampa žiauriu šeimininku. Ji mums neturi jokio gailesčio, o ir jos tikslas nėra mūsų gailėtis.

Lygiai taip pat ji veikia ir kiekvieno žmogaus gyvenime. Apie Jėzų evangelijose pastoviai sakoma: „Jis gailėjosi jų.“ Šiandien apie tai kalbėdamas, noriu jus padrąsinti ieškoti savo charakteryje Kristaus charakterio. Didžiausia kiekvieno žmogaus problema – netikėjimas. Ir mes turime pripažinti, kad kartais jis ateina ir į mūsų širdį. Turime melstis ir šauktis: „Dieve, padėk mūsų netikėjime!“

Mato 18,21-22: „Tuomet Petras priėjo ir paklausė: „Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusideda? Ar iki septynių kartų?“ Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau tau iki septynių kartų, bet iki septyniasdešimt septynių“. Tai, kas mums atrodo neįmanoma, Dievas pastato, kaip mūsų tikslą. Rašte nerasite, kad Dievas patikėtų mums tokią užduotį, kuri atitiktų mūsų jėgas. Ir tam reikia mūsų tikėjimo. Mes turime tikėti, kad Dievas yra pajėgus mus panaudoti tokius, kokie mes esame. Juk bažnyčia yra panaši į ligoninę, kur visi ateina mokytis gyventi.

Dievas nori mumyse išugdyti Kristaus charakterį. Kai mes žvelgiame į šį veidrodį, matome savo egoizmą, savanaudiškumą, pyktį, susierzinimą ir kitas nuodėmes. Pastebėkite, kaip į mūsų širdis, į mūsų kartą braunasi savanaudiškumas. Mes daug laiko praleidžiame savo malonumams, bet užmirštame tas brangias sielas, kurios turi poreikį būti išgelbėtos. Jos negali niekaip kitaip susitaikyti su Dievu, kaip tik išgirdę Evangelijos žinią.

Mes turime tikėti, kad kiekvieno žmogaus siela yra labai brangi. Turime tikėti, kad Dievas mus šaukia, kad turėtume kitiems būti gailestingi, nes esame tokie pat nusidėjėliai, kaip ir kiti. Bet turime suvokti, kad vien melstis, kad žmonės ateitų prie Dievo, nepakanka. Reikia imtis darbo. Tuomet ir paaishėja, kad reikia save pergalėti, o tai ir yra sunkiausia. Suvokiame, kad reikia mokytis. Mūsų visų, gyvenimo su Dievu amžius, yra skirtingas, bet galiu jus padrąsinti. Aš ir šiandieną vis dar mokausi dalintis Evangelija, nes Jos pateikimo būdų yra įvairių.

Romiečiams 10,14-21: „Kaip žmonės šauksis To, kurio neįtikėjo? Ir kaip jie įtikės Tą, apie kurį negirdėjo? Kaip išgirs be skelbėjo? Ir kaip jie skelbs, jei nebus pasiūsti? Kaip parašyta: „Kokios puikios kojos tų, kurie skelbia ramybės Evangeliją, kurie neša geras žinias

!

“ Bet ne visi pakluso Evangelijai. Nes Izaijas sako: „Viešpatie, kas patikėjo mūsų skelbimu?“ Taigi tikėjimas iš klausymo, klausymas – iš Dievo žodžio. Bet aš klausiu: argi jie negirdėjo? Kaipgi ne

!

„Po visą žemę pasklido jų garsas, ir jų žodžiai – iki pasaulio pakraščių“. Klausiu toliau: ar Izraelis nežinojo? Bet Mozė pirmas sako: „Aš sukelsiu jums pavydą per netautą, sukelsiu pyktį per neišmanančią tautą“. Izaijas labai drąsiai sako: „Mane atrado tie, kurie manęs neieškojo, apsireiškiau tiems, kurie apie mane neklausinėjo“. Bet Izraeliui sako: „Ištisą dieną Aš laikiau ištisesęs savo rankas į neklusnią ir prieštaraujančią tautą

“.

Dievas dabar yra davęs malonės laiką, bet turime suprasti, apie tai sakoma ir 16 eilutėje, kad ne visi paklus Evangelijai. Ne mūsų pareiga jais manipuluoti, priversti juos patikėti Kristaus Evangelija. Mūsų atsakomybė – jiems tai pateikti. Turime mokytis tai padaryti aiškiai, paprastai. Ar klausytojas būtų mažas vaikas, ar išsimokslinęs profesorius.

Levas Tolstojus, Žanas Žakas Ruso mąstė, kad tereikia pakeisti žmogaus gyvenimo sąlygas ir jis pasikeis. Ką šiandien daro anoniminių alkoholikų draugijos? Jie renkasi mažomis grupelėmis ir bando spręsti šią problemą, bet jie bejėgiai kovoti prieš šią nuodėmę. Taip nuodėmės problema ir lieka neišspręsta. Šiandien kai kurie krikščionys teigia: „Jeigu tu visą laiką būsi tikinčiųjų tarpe, tai niekada nenusidėsi.“ Tai yra melas. Tik Dievui pakeitus žmogaus širdį, tuomet ir jo gyvenimas pasikeis.

Daug žmonių pasidavė racionalizmui, kad viską galima apskaičiuoti, pasverti. Buvo iškelti mokslo pasiekimai. Buvo iškeltos materialinės gėrybės. Kai kurie pasinėrė į religiją. Mes viso to turime saugotis, nes šie dalykai pastoviai braunasi į mūsų širdis. Nuolat girdime sakant: „Tą galima pasiekti be Dievo. Aną galima įveikti be Dievo pagalbos.“

Mums sunku pripažinti, kad be Dievo pagalbos negalime įveikti nė vienos nuodėmės, bet tokia yra tiesa. Dievui nėra neįveikiamų nuodėmių. Jis gali pašalinti kiekvieną nuodėmę, tik mums reikia Dievo prašyti. Mes turime ir kitiems padėti, padrašinti juos, kad Dievas gali tai padaryti. Ir tai yra susiję su mūsų asmeniniu tikėjimu. Jeigu abejosime, mums bus sunku dalintis Evangelija, tikėti, kad žmogus yra vertingas.

Noriu jus paraginti prisidėti prie Evangelijos skelbimo. Būdų tai padaryti yra daug ir įvairių. Papasakosiu jums apie tikrus įvykius. Ar pamenate iš krikščionybės istorijos apie didįjį prabudimą Anglijoje? Prieš šimtą metų katalikų vienuoliai pamatė beprotišką žmonių gyvenimą. Jie nesuprato kaip dalintis Evangelija, nes Jos patys nebuvo skaitę. Ką jie darė? Jie šimtą metų dieną naktį meldėsi paeiliui. Tas sprogimas, kuris sukrėtė Didžiąją Britaniją, prilygo bombos sproginimui. Karalius buvo bažnyčios galva. Net jis nesugebėjo numalšinti šio judėjimo, nes jis buvo iš Dievo. Dievas pakėlė žmones, kurie skelbė Evangeliją, ir daug žmonių buvo išgelbėta.

Noriu jus paraginti – nenuvertinkite savęs. Jūsų maldos labai brangios. Mes galime kovoti dvasines kovas. Pradėkime nuo maldos. Pirmiausia – atsiremkieme į Dievo stiprybę. Antras dalykas – prašykime, kad Dievas mus mokytų prisidėti prie tų darbų, kuriuos galime visi kartu daryti. Kartais tai bus kažkokie organizaciniai dalykai. Kartais tai bus materialūs dalykai.

Kai buvau evangelizaciniame renginyje Maskvoje, į šį renginį atėjo daugiau kaip šimtas tūkstančių žmonių. Pastebėjau tokį dalyką – kiekvienas, kuris prisidėjo prie šio renginio, buvo labai svarbus. Kažkas iššlavė salę, nors mums gali atrodyti, kad tai menkniekis. Bet juk svečiams nebūtų malonu sėdėti šiukšlinoje salėje. Kažkas prie durų su svečiais pasisveikino, kažkas parodė kur atsisėsti, kažkas nuvedė į tualetą. Kartais mes save labai nuvertiname ir galvojame: „Esu niekam tikęs“. Turime patikėti, kad Dievas nori mus panaudoti tokius, kokie esame. Mes turime džiaugtis už kiekvieną, kuris turi norą dalintis Evangelija, melstis už juos, dėkoti už juos Dievui.

Tikėkite Dievu, Jo Žodžiu, kad Jis mus išsirinko tam, kad neštume žmonėms Jo žinią, Noriu jus paraginti – melskimės dėl prabudimo mūsų širdyse, Lietuvoje. Dievas pajėgus tai padaryti. Neapribokime Jo veikimo savo protuose: „Čia yra katalikiškas kraštas. Prabudimas neįmanomas“. Angliją Dievas supurtė, tai gali supurtyti ir Lietuvos žmones, kad atsivertų jų širdys.

Nepykime ant žmonių, kad iš karto nepriima Evangelijos žinios, nes jie tokie patys nuodėmės vergai, kokie kažkada buvome ir mes. Turėkime gailestį jiems. Melskimės, kad Dievas mums duotų žmonių atžvilgiu tokį nusistatymą, kokį turėjo Kristus. Tada bus lengviau pakęsti įžeidinėjimus ir įskaudinimus, nes Evangelijos skelbimas susijęs ne tik su džiaugsmu, bet ir su liūdesiu. Nes širdis liūdi, kai žmogui atneši patį geriausią dalyką, o jis to nenori priimti. Kartais mus keikia, kartais pyksta. Kai turi širdy gailestį, tai tau nekyla jokia neapykanta. Aš pamenu savo gyvenime daug kartų girdėjau Evangeliją. Aš sakiau: „Jie čia kažką šneka. Aš nieko nesuprantu.“ Galų gale Dievas palietė mano širdį.

Mes visi galėtume tuo pasidalinti. Mūsų kelias pas Dievą nebuvo paprastas, bet Dievas buvo mums labai gailestingas ir kantrus. Todėl noriu jus padrąsinti tikėti, kad Dievas nori jus panaudoti čia ir dabar, o ne kažkur ir kažkada.

Pranas Bielevičius Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2009-02-22, Marijampolė